

Myslím na tebe

Nora Roberts

Ray spal skoro do dvou hodin odpoledne. *A proč ne?* říkal si. Ubytoval se až ve čtyři ráno, sakra, tak má tenhle mizerný pokoj zaplacený.

Měl pěkné nové auto a spoustu hotovosti. Dá si horkou sprchu, aby se probíral, pak si zajede pro Big Mac, hranolky a megakelímek coly.

Potřeboval strávit za volantem už jenom pár hodin a kofein ho udrží vzhůru.

Ale ještě pár minut si poleží.

Nelíbilo se mu, že se mu zdálo, jak ho někdo pozoruje ve spaní. Běhal mu z toho mráz po zádech a to ho královsky dožíralo.

Překulil se na bok a zvedl fotografii, kterou vzal z toho paláce McSráčů ve Virginii. Fotografie té holky.

„Nevím, proč jsem to udělal, a to mě taky štve. Ty mě štveš, ty modrooká děvko. Škoda, žes tam nebyla, když jsem se ti postaral o mamku a taťku. Možná si tě jednou zkusím najít a vyřídím i tebe.“

Roztříštil sklo v rámečku o noční stolek. To mu zlepšilo náladu. Hned se cítil líp.

Potom zvedl hodinky, kterými to všechno začalo. Znovu je otočil a přečetl si nápis na zadní straně.

„Do skonání věků. Ha, tobě už věky skonaly, kreténe.“

Teď jsou jeho, dokud je neprodá. Potom mu budou patřit peníze. A tak to prostě je.

Když je držel a soustředil se, viděl je v luxusní krabičce, viděl její ruce, jak ji otvírají. Dokonce slyšel, jak se prudce nadechla, ačkoliv to znělo jako z tunelu pod řekou.

Panebože, John! Jsou nádherné. Zbláznil ses?

Jsme svoji už deset let, řekl ten muž. Ty hodinky jsou za těch deset let i za všechny další roky, které přijdou. Přečti si, co je vyryto vzadu.

Ted' promluvila dojatě, což Raye pobavilo.

Ach, John. Rozbrečel jsi mě. Taky tě miluju. Do skonání věků.

Ze snahy vidět ho rozbolela hlava. Ne silně, ale dost, aby odhodil hodinky na postel a došel si pro ibuprofen, který s sebou vozil právě pro tyhle případy.

Svalil se zpátky do postele, aby pár minut počkal, až prášek zabere. Vyprázdnil si mysl, zavřel oči.

Na dalších dvacet minut usnul.

Věděl, že už měl být na cestě. Pořád se potřeboval dostat tam, kam chtěl, a cestou se někde zastavit, aby si nakoupil jídlo.

Ale těch dvacet minut vyřešilo jeho bolest hlavy.

Zívl, protáhl se, líně se poškrábal v rozkroku a vydal se do sprchy.

Bylo tu jenom levné mýdlo – co taky čekat jiného od mizerného, laciného hotelu –, ale aspoň tekla horká voda.

Až bude nakupovat zásoby na dovolenou, pořídí si i nějaké kvalitní mýdlo.

Nějaké kvalitní pánské mýdlo.

A najde někoho, komu je víc než jednadvacet, a podmázne ho, aby mu koupil balení pív. Představil si, jak sedí na verandě domu, který našel a rezervoval přes internet. Popíjí pivo, sluní se, pozoruje lidi.

Nikoho nezabije hned a přímo tam – není pitomec –, ale může je pozorovat, něco si o nich zjistit a vytipovat si příští oběť.

Zjistí si poznávací číslo jejich auta, značku, model. A pokud to auto nechají odemčené, zjistí rovnou i adresu z jejich papírů.

Ze zkušenosti věděl, že si lidi na dovolené přestávají dávat pozor a nikdy nebylo těžké najít nějaké to odemčené auto.

Ale pár dní si dá pohov, bude jenom posedávat, popíjet pivo a relaxovat. Přílišná snaha vidět vede k bolestem hlavy a někdy i ke krvácení z nosu nebo z ucha.

Takže si potřebuje odpočinout. Sakra, snad si to zasloužil, ne?

Namylil si varlata a napadlo ho, jestli nevěnuje pár minut masturbaci. Ale to taky může počkat na pláž.

Vtom uslyšel hlasitou ránu a mýdlo mu vyklouzlo z prstů.

Než stačil vymyslet, co má dělat, sprchový závěs se odsunul ke straně a Ray se najednou díval do hlavně pistole.

„Nazdárek, Rayi, jsi zatčený.“

„Co to má sakra znamenat!“

„Policie, Rayi. Zopakuj ti to a trochu to rozvedu. Jsi zatčený za dvojnásobnou vraždu. Pak jsou tu související obvinění, jako je nedovolené vniknutí, vloupání a velká automobilová loupež. Měl bys vyjít z té sprchy, pěkně pomalu a opatrně.“

„Právnicka.“

„Jasně, toho můžeš mít, ale stejně tě nejdřív seznámím s právy.“

„Na posteli jsou ty hodinky,“ zavolal někdo z vedlejšího pokoje. „Fotka toho dítěte. Klíčky k BMW i všechno ostatní.“

„Máme tě, Rayi. Tak vylez z té sprchy. Někdo mu podejte ručník, ať se nemusím dívat na jeho nádobíčko, až mu prozradím, na co má právo.“

Když Lucy otevřela dveře, na přední verandě opět stáli Tate a Alice. Jakmile je uviděla, zakryla si pusou dlaní.

„Dostali ho. Chtěli jsme vám to oznámit osobně.“ Jelikož se Lucy roztrásla, Tate ji vzal za ruku. „Posaď se sem a já vám všechno povím.“

„Ano. Ano. Udělala jsem čerstvou limonádu.“

„S námi si nedělej starosti.“

„Doneseme ji,“ ozvala se za ní Thea. Obě děti stály pod schody.

Když chtějí, umějí se pohybovat potichu jako myšky, pomyslela si Lucy.

„Doneseme ji,“ zopakovala Thea. „Jestli nezačnete dřív, než se vrátíme.“

Lucy přikývla. „Máte právo to taky slyšet. Počkáme na vás.“

Posadila se na jednu ze židlí, které tu měla pro případ, kdyby dostala chuť sednout si sem s ranní kávou a sledovat východ slunce.

Zpoza domu přiběhli psi a s vrtěním ohonů očichali návštěvníky.

„Tate, byl bys tak hodný a přinesl sem ještě jednu židli? Tím tu budou tři, ale u kuchyňského stolu jsou další.“

„Já můžu stát, madam,“ ujistila ji Alice.

Rem přinesl džbán s povyplazeným jazykem, jak se soustředil, aby nic nevybryndal. Thea se objevila hned vzápětí s tácem, na kterém stály sklenky s ledem.

„Můžu nalít, babi.“

„Dobře. Reme, pojd' si sednout ke mně. Já a tahle velká židle uvítáme společnost.“

Thea za cinkotu ledu nalila limonádu do sklenic. Vždycky měla ten zvuk ráda a dnes v ní vyvolával představu něčeho na způsob oslavy. Ne zrovna radostné, ale i tak.

Rozdala sklenice. „Vy si můžete sednout sem,“ nabídla Alici.

„Ne, díky. Jen se tam posaď ty.“

Jakmile se Thea usadila, Tate začal popisovat, co se stalo. Něco z toho Thea viděla sama ještě před tím, než to řekl. Ale mlčela a jen poslouchala.

„Ubytoval se v motelu u dálnice 95 kousek před Fayetteville, jak jsi říkala, Theo. Kolem čtvrté hodiny ráno. Zdá se, že si dneska přispal. Policie už tak kontrolovala motely na jeho trase a po tom, co jsi mi pověděla ty, se zaměřili na tuhle oblast.“

„Věřili mi.“

„Já ano. A měli ten nákras, ukazovali ho recepčním. Chlápek, který měl noční službu, náhodou zůstal i na denní, což bylo štěstí, protože ho hned poznal. I bez štěstí by ale našli auto vašeho táty. Parkovalo za motelem, přímo u pokoje, který si zaplatil.“

Pokoj 205, pomyslela si Thea. Viděla to před sebou naprosto jasně.

„Vpadli k němu a našli ho nahého ve sprše. A objevili u něj předměty, o kterých jsi uvedla, že je vzal z vašeho domu. Objevili i tu pistoli.“

„Zabili ho?“ zeptal se Rem.

„Ne. Nezapomeň, byl nahý a neozbrojený. Ale na místě ho zatkli a teď ho převážejí zpátky do Fredericksburgu. Je to úplně jasný případ. Najme si právníka, na což má plné právo, ale je to jasný případ. Zbytek života stráví ve vězení.“

„Vím, co si teď asi myslíš,“ řekla Alice Removi. „Ale je mu teprve osmnáct. Čím delší dobu stráví ve vězení, tím víc zaplatí. Já osobně mu přeju co nejdelší život.“

„Jaký to je ve vězení?“

„Nikdy jsem tam nebyla, ale jsi zamčený, jíš, kdy a co ti řeknou. Nosíš to, co ti řeknou, každý den to samé. Záchod máš přímo na cele a chybí ti jakékoliv soukromí.“

„Fuj.“

„Vid'? Nemůžeš vycházet z cely, kdy se ti zlíbí. Když už tě pustí ven, jsi pořád zavřený mezi vysokými zdmi s ostnatým drátem nahoře a dohlížeji na tebe dozorcí.“

„Správně, a navíc tam s ním jsou podobní lidi jako on. Lidi, co rádi ubližují ostatním,“ navázal Tate. „Lidi, co zabíjeli. Vězení je nebezpečné místo.“

„Víte jistě, že tam bude muset zůstat až do smrti?“

Tate přenesl pohled na Theu.

„Děvenko, mají řezačku na sklo, kterou použil, krabici s bílými lékařskými rukavicemi, mají to auto i zbytek věcí. Našli pistoli, kterou vraždil. Zjistí, kde k ní přišel. Mají i to druhé auto, které nechal stát ve vaší ulici a které souvisí se dvěma dalšími vraždami v Marylandu.“

„Někoho kvůli tomu autu zabil.“

„Ano, takže ho obviní i tam. Už z vězení nevyjde. Zemře v něm a stejně jako tady Alice doufám, že má před sebou dlouhý život. Detektiv, který vyšetřoval ten případ ve Fredericksburgu, si s vámi i tak chce promluvit.“

„Budou děti muset vypovídat u soudu, Tate?“

„Na to zatím nedokážu odpovědět s jistotou, ale mají toho na něj dost, Lucy, a nevidím důvod, proč by je tam tahali. Hádal bych, že se Riggs pokusí uzavřít dohodu.“

„Co to znamená?“

Tate se znovu podíval na Theu.

„Virginie trestá vrahy smrtí, on tam zavraždil dva lidi a máme proti němu řadu důkazů. Podle mě se přizná, aby si tím zachránil život. Vymění popravu za dva doživotní tresty bez možnosti propuštění.“

„I vrazi lpí na vlastním životě,“ poznamenala Alice.

„Máte nějaké další otázky?“

„Půjde do vězení i kvůli těm lidem v Marylandu?“

„Předpokládám, že mu za ně přidají dalších pár let, protože u sebe pořád měl několik věcí, které jim ukradl. Myslím, že s tím můžeme počítat. Ještě nějaké otázky?“

„Teď hned ne, šerife.“ Thea se podívala na Rema a ten zavrtěl hlavou.

„Děkuju, že jste mi věřil a pomohl jim, aby ho chytili.“

„Dostala jsi ho ty, Theo. Policie odvedla svoji práci a odvedla ji dobře, ale dostala jsi ho ty. Na to nezapomeň.“ Tate postavil sklenici a vstal. „Musíme vyrazit. Kdybyste ode mě něco potřebovali, stačí zavolat.“

„Jsme vám oběma velice vděční. I té policejní kreslířce.“ Lucy se zvedla. „Vyřídte jí to, prosím.“

„Vyřídím. Lucy, Leeanne tě pozdravuje a mám vám všem i za ní vyjádřit upřímnou soustrast. Kdybyste potřebovali s čímkoliv pomoci, ozvěte se jí. Will je připravený, že sem bude chodit každé ráno, tak dlouho, jak budete chtít.“

„Uvítám, když přijde ještě zítra, ale myslím, že potom se vrátíme ke svojí rutině. Ale ať zítra přijde, jenom pokud se pak zastaví na snídani.“

„Vyřídím mu to.“

Když Tate s Alicí odjeli, Lucy dolila limonádu do sklenic. „Povíte mi, jak se cítíte?“

„Je dobře, že ho chytili a že půjde nadosmrti do vězení, ale...“ Rem zmlkl.

„Nevrátí vám to maminku ani tatínka.“

„Už nikdy je neuvidíme.“

„To není tak úplně pravda. Všichni je budeme mít tady.“ Položila si ruku na srdce. „A tady.“ Zvedla si ji ke spánku. „Uvidíme je v srdci, v hlavě i ve všech vzpomínkách.“

„Ale nikdy si neuděláme nové.“

„Ne, Theo, neuděláme. O to vzácnější budou ty, které už máme. Hned se s vámi o jednu podělím. Na to, jak sem vaše mamka přivedla vašeho tátu, aby se seznámil se mnou a s jejími bratry. Bylo to o jarních prázdninách a John mi přivezl květiny, takže jsem hned věděla, že je to chytrý mladík. Žluté tulipány, které zářily na slunci. Stáli jsme přímo tady na téhle verandě, když mi je předával. A chcete vědět, co byla první věc, kterou mi řekl?“ Obě děti přikývly a Lucy se usmála. „Neřekl *Těší mě*, jak byste možná čekali. Řekl, že Cora je mi hodně podobná a že je to ta nejkrásnější žena na světě.“

Napila se limonády. „Vaše mamka nebyla jediná, kdo si Johna Foxe okamžitě zamiloval.“

S povzdychem vstala. „Půjdem obstarat zvířata, pak připravíme něco k večeři a najíme se. Zítra nám lidi začnou nosit jídlo.“

„Proč?“ zeptal se Rem.

„Protože právě to sousedé dělají, když vám někdo zemře.“

Nazítří ještě před polednem dorazily Leeanne McKinnonová s Abby z obchodu Appalačská řemesla. Přivezly kuře s rýží a borůvkovou bábovku.

Nezdržely se snad ani minutu, ale obě Lucy pevně objaly.

„Jestli budeš něco potřebovat, nakoupit, vyprat, popovídat si...“

„Zavolám ti.“ Lucy oplatila Leeanne objetí. „Vždycky jsem se na tebe mohla spolehnout. Na vás obě.“ A objala i Abby.

Leeanne, vysoká a štíhlá jako Will, se podívala na děti. „Babička má na mě číslo a klidně mi zavolejte i vy, jestli budete potřebovat. My tři jsme spolu chodily do školy a od té doby jsme zůstaly kamarádky. Staří přátelé jsou skoro jako rodina, takže můžete zavolat, jestli vám budeme schopné v něčem pomoci.“

V očích, spíš zlatavých než hnědých, jaké měl Will, se zaleskly slzy. Thea si všimla, jak se obě ženy cestou k autu drží za ruce.

„Vy jste spolu chodily do školy?“

„Přesně tak, беруško.“

„Ale...“ Thea se odmlčela.

„Ale co?“

„No, Willovi je teprve sedmnáct.“

„Leeanne a Tate založili rodinu o něco později než já. Will má dva starší bratry a ještě mají dceru, mladší než Will. Zhruba v tvém věku. Byla to, čemu říkáme radostné překvapení.“

„Ona nevěděla, že čeká dítě?“ Rem si zvedl ruce před břicho. „Protože, no, máte přece hodně velký břicho.“

„Jistěže to věděla, ale ona ani Tate nečekali, že ještě otěhotní. Potom se jim narodila Madrigal. Je to hodně šikovná dívenka. Později během léta ji Leeanne může přivést, abyste se seznámili.“

„Kolik ti bylo, když se ti narodila mamka?“

„Šestnáct.“ Lucy se rozesmála, když viděla, jak Thee poklesla brada. „Zachariah a já jsme se nemohli dočkat, až začneme. A měli jsme štěstí. Nikdy jsme se nepřestali milovat jako někteří z těch, co se nemůžou dočkat.“

Dorazili další sousedé, přesně jak Lucy předvíдалa. Vozili dušené maso se zeleninou, koláče a saláty. Přinášeli útěchu.

Nějaký muž v zářivě červené čepici a se zrzavým plnovousem přinesl tři ryby ve velkém kbelíku s ledem.

Rem nadšeně vypískl, když Lucy vzala do ruky vykošťovací nůž a sekáček. „Ty je budeš kucht!“

„Sleduj a uč se. Dostali jsme pěkné okouny. Nejdřív je musím zbavit šupin a ty budou odletovat na všechny strany, takže to uděláme venku. A potom je vykostím.“

„Jak?“

„Sleduj a uč se.“

„Hustý!“ A Rem s radostně vykulenýma očima přihlížel, jak Lucy zručně zbavuje ryby šupin.

I Thea se dívala, aby se učila, ale necítila žádnou radost.

Když Lucy odsekla hlavu a ocasní ploutev, Rem byl k nezastavení.

„Smím jednu udělat já? Smím?“ žadonil.

„Tenhle nůž je pekelně ostrý, tak buď hodně opatrný.“

Podala mu ho a podívala se na Theu.

„Jen ať Rem udělá i tu poslední.“

Lucy ho provedla celým postupem, takže nakonec měli hromádku rybích vnitřností, hromádku kostí a kusy rybiho masa.

„Maso teď přibližně na půl hodiny naložíme do slané vody.“

„Proč?“

„Abychom z něj vytáhli veškerou krev.“

„Fujky, fujky, fujky. Rybí krev!“ Rem to téměř zazpíval.

„A zatímco bude maso naložené ve vodě, umyjeme stůl a nože.“

Otočila se k Thee a usmála se. „Hodně lidí nechce vědět, odkud pochází jejich jídlo. A to je v pořádku. Ale tady to všechno patří ke koloběhu života.“

Thee se víc líbily pozdější fáze koloběhu. Pomoc s přípravou těstíčka, sledování, jak se maso smaží.

Dali si ho s bramborovými plackami, nakládanou zeleninou a s trochou rýže a brokolice, kterou jim donesl jeden soused.

Když ji Lucy přišla dát dobrou noc, Thea nedokázala psát do deníku a nedokázala ani zadržet slzy.

Lucy si k ní beze slova přisedla a objala ji.

„Celý den jsme dělali normální věci a někdy jsem na ně nemyslela. Seděli jsme venku, jedli jsme bábovku a slyšeli jsme z hor kojota. Když se ho Rem pokusil napodobit, smála jsem se. Jako by mi to bylo jedno.“

„Ne, drahousku, vůbec ne. Musíme žít dál, přesně to by chtěli. Protože nás měli rádi, chtěli by, abychom pokračovali v životě.“

Položila Theu na polštář a otřela jí slzy. „Každý truchlí po svém. Kdykoliv budeš potřebovat plakat, plač. Ale musíš se i smát. Musíš jíst, spát, umývat si obličej, česat se a dělat všechny normální věci.“

„Nechci, aby si mysleli, že je mi to jedno.“

„To by si nikdy nemysleli. Na chvíli si k tobě přilehnu.“

Lucy se natáhla vedle vnučky a hladila ji po vlasech způsobem, z něhož se Thee vždycky rozlilo po celém těle teplo.

„Tebe i Rema počali z lásky. A ty vzdáš hold jejich lásce i jim samotným nejlíp tím, že prožiješ dobrý, hodnotný život, tak šťastný, jak jen dokážeš. A až najdeš lásku, budeš se jí držet tak jako oni.“

„Nechci ji najít v šestnácti.“

Když se Lucy rozesmála, teplo ještě zesílilo a Thea se usmála.

„Já bych byla taky radši, kdybys s tím tak nepospíchala. Ale připomenu ti to, až ti bude šestnáct a budeš si myslet, že jsi zamilovaná.“

„Jak poznáš rozdíl?“

„V tomhle věku je to těžké, takže jak jsem říkala, tvůj dědeček a já jsme měli štěstí, protože naše láska byla opravdová a hluboká.“

„Pořád ho miluješ.“

„Ano, a vždycky budu. Když najdeš lásku, která přetrvá roky, přechká všechny problémy i radosti, je to něco víc než horko a mravenčení, které cítíš, když někoho vidíš. Řekla bych, že to je, jako když v tobě něco hluboce zakoření. Pravá láska roste a kvete. A nemůže růst ani kvést bez kořenů.“

„Chci, aby byl fešák.“

„Jistěže.“

„A laskavý jako táta.“ Thee se začala klížit víčka.

„Laskavost je důležitější než krása. Co dalšího?“

„Doufám, že bude chytrý.“ Oči se jí zavřely. „Bude mít rád knihy, hudbu a zvířata. A musí bydlet tady, protože se nechci nikam odstěhovat.“

Usnula, ale Lucy se ještě zdržela a hladila ji po vlasech.

To všechno pro tebe chci taky, pomyslela si. Až přijde čas, chci pro tebe to všechno a ještě víc.